

Però sí que podria ser un abstracte en *-ura* format damunt *frau*: hi ha també gallec *fragura* «fragosidad» (Valladares).

¹ En l'original de 1877 posà *plombada frau*, mentre que l'ed. definitiva, de 1878, escriu altre cop *plombada afrau*. — ² «El lledoner de l'*Afrau*», «L'*afrau* de la Nina» potser és també el sentit en *Solitud* de V. Català, pp. 101, 102. — ³ No obstant reconec que, el que jo recordo des de llavors, és haver sentit «La *Frau* d'Alfara»; no sé si és que ho vàrem oir de persones diferents. Tampoc és testimoni segur del masculí el sentit a Lluçàs de Ribag.: «L'altre branc del barranc de la Tosquella baixa del *Fral*» (1957): de primer vaig entendre-ho com a variant de *frau* (= *gual* < *guau* VADUM), però certes raons que no tinc a mà i que vaig consignar a la monografia municipal de l'*OnomCat.*, em duïen després a no creure-hi. — ⁴ La *a*-, si és la de l'article aglutinat, en seria prova. És veritat que Vayssier ultra el substantiu registra un verb *âfrâbâ* «briser, gâter, abîmer ---» (ell escriu *ofrau*, *ofrobâ* exagerant com fa sistemàticament el caràcter velar que revesteix en l'occità central tota *a* pretònica), el qual té l'aire de ser un derivat de (*a*)*frau* — de significat per cert ben interessant—; en rigor es podria allegar que la *a*-²⁵ se li havia comunicat des d'aquest verb: però això ja és rebuscat i em sembla menys probable. — ⁵ Ytrac, que Wartburg compta erradament com a alvernès, és tocant i a l'Oest d'Orlhac, i per més que sigui en el dept. del Cantal, és sabut que l'orlhaguès és encara de tipus llenguadocià i no pas alvernès; cita també un doc. del S. XII publicat als *Annales du Midi* xx, 202, que no puc comprovar, i per tant no sé si és realment alt-alvernès com ell diu i no orlhaguès. Murat, on cita *frau* «pâturage de mauvaise qualité» també en el Cantal, sí que ja és més aviat Alta Alvèrnia; de manera que això i potser alguns dels noms de lloc aplegats per Amé en el Cantal indiquen que l'àrea del mot sobreix un poc en domini alvernès des del Roergue i Orlhac. — ⁶ Cf. *clou* CLAVUM, *trou* TRAVUM, *Poitou* PICTAVUM, *Anjou* ANDECIVUM, etc. — ⁷ Com a màxim hauria pogut haver-hi contaminació entre els dos tipus en la zona limítrofa entre els dos tipus. *Froc* és sobretot picard, i en gran part es pronuncia encara amb *-c* sensible, veg. les nombroses dades antigues que en recull Godefroy a tota la col. 154a (vol. IV), i les dialectals modernes que en recopila Wartburg III, 816, i a III, 750, fent en aquest article una de les seves barreges (bastant habituals) de mots diversos (res a veure, p. ex. amb això, com ja ho mostra el sign., el mot de Froissart *froais* «traces de pas» i en un parlar de Borgonya id. «bruit qu'on fait en courant»). Però com que ja en francès antic, i més en fr. mj., la *-c* desapareixia davant la *-s* del plural, i en combinacions com *fro de la vile*, i avui desapareix fins i tot en final absoluta en una gran part del domini francès, també s'hauran d'excloure del article de Godefroy i del FEW gran part de les formes que posa aquest sota FRAGUM i que en rea-

litat vénen de FLOCCU/FROCCU; en el de Godefroy quasi tot ve en realitat d'aquest. Notem especialment que d'una banda totes les formes picardes tenen *-c* final, i d'altra banda tampoc deuen venir d'ací la major part o cap de les normandes ni de les franciennes. Altrament haurien de tenir *-ou* i no pas *-o*: quasi totes les antigues són solament del S. xv: *Annales* de Beauvais de Beaumont, porta *fros* (si vingués de FRAGU tindria certament *ou* en data tan tardana), evident reducció de *frocs*; i en formes com Guernesey, Eure (Pont-Audemer) i norm. *fro* s'ha de tractar també de la pron. moderna de *froc* amb *-c* muda (com fr. *croc* pron. *krô*, etc.). Hi ha *flos*, plural en Guillaume Guiart, que era d'Orleans, el 1307 i en un doc. d'Abbeville, de 1311, i aquí ja no és sols la *o* que s'hi oposa sinó també *fl-* que postula FLOCCUS. En fi només queden en l'article de God. tres úniques dades que tenen *ou*, anys 1389 i 1442, que vénen de la Vienne, i *froux* en un doc. de 1407 de l'abadia de Solesmes, que és a la Sarthe (al límit de Maine-et-Loire i Mayenne, o sigui del manceau, que és ja una varietat del francès sud-occidental). Més prudent va ser Brüch (ZRPb. xxxviii, 686-7) en suggerir que hi havia hagut encreuament entre dos tipus, que Wartburg, quan ho rebutja amb una evasiva no ben precisada. Realment algunes de les dades extremes ens deixen en dubte sobre si tenen més de FROCCU/FLOCCU o de FRAGU: Godefroy diu que també s'usa *frou* «terrain inculte» en el Perche i a la Beauce (no en diu res el FEW), i no és inversemblant, car aquests dos «pays» són en el límit entre el fr. del SO., l'Orleanais i l'Alta Normandia; Nantes *être à frau* «être inculte par l'incurie du fermier» (reparem que *au* no pot ser aquí més que grafia per *ô*) i Malestroit *être à fros* id. és en el Morbihan, prop ja de Nantes, també zona intermèdia entre el fr. SO. i l'Alta Bretanya. Inútil continuar amb més detalls: el que es podria suggerir, més aviat, és si el grup de *froc* (i *fro* en pron. moderna) no resulta pertot d'una contaminació de FLOCCU per part del mot que ens ocupa. Però no vaig més enllà, perquè això ja no ens toca per res en el nostre llibre, i caldrà la paciència d'un dialectòleg francès especialista per acabar d'esbrinar-ho. — ⁸ Carré; «dehesa, matorral; bosque confuso y enmarañado», Valladares. Amb derivats a la zona NE., segons el Supl. d'Eladio: *fragada* 'hondonada con peñas' en el Caurel, *fragata* 'hondonada' a Lâncara (R. Piñero), *fraguio* 'terreno cubierto de maleza' (Rizal i Aníbal Otero). — ⁹ VORAGO, per la seva banda, sembla tenir un successor romànic real, representat segons sembla pel nom de la població de *Varazze*, prop de Gènova (d'on era fill Jacobus de Varazze o de Voragine, autor de la Llegenda Aurea, 1230-1298). I això si no m'enganyo es prolonga fins a terres de Provença: «i tepo, *varage*, róumi --- un cepaire a més fiò» que Mistral el tradueix en el seu *Calendau* (VIII, 10.5), on deu haver-hi encreuament amb un mot pre-romà, possiblement amb una variant del tipus fr. *brehaigne*, REW, 942